Khmer Story Lovers

រឿងប្លែកៗ

— ទីចាត់ការនៃក្រុមអ្នកនិពន្ធមាតុភូមិ ផ្ទះលេខ ២៤ ផ្លូវលេខ ២៨៤ ជ្រៃផ្តៅលេខ ២៩៤ បឹងកេងកង សង្កាត់លេខ ៥ ក្រុងភ្នំពេញ —

ប្រុសលាមរលាករចេញផ្សាយរឿងរាល់ថ្ងៃ

អ្នកប្រែសម្រួល: អ.គីមសាន

តម្លៃ ៣ រ 00

ផ្សាយចេញពីក្រុមអ្នកនិពន្ធ
«មាតុភូមិ»
ភ្នំពេញ
លេខ ២៨

ស៊ីផឆានមេវតែល្ងីល្ងើដូចមនុស្សគ្មានវិញ្ញាណជណ្តើន សួរទៀតថា:

-ខ្ញុំជាអ្នកណា ?

វុនយូជាប្តាយអាណិតស្រឡាញ់ណាស់, គាត់ដើរមកជួយបត់ចង្កេះខាចនវៃឲ្យស្រួលបួលឲ្យកូន ហើយសើចសួរលាម:

-កូនប្រុសកុំគិតច្រេនពេកណោះ ជួយប្រាប់ម៉ែផងមើល៍ កូនដែលឯងលេខាំង បុមាមនណាស់តង់ក្បាលទេ? ម្យ៉ាងទៀតកូនមានដែលប្រយុទ្ធនឹងគេ ត្រូវរបួសមួនទេ ?

ស៊ីផឆានគ្រវីក្បាល:

- ឥតដែលទេ !

អ្នកស្រីសួរទៀត :

-បើអីចឹង ម្តេចដែរបានរម៉ូចនឹងជូចជាស្តៅគ្រុនអីដែរ ?

- អូមាអ៊ ប៉ុន្មានថ្ងៃមុន ខ្ញុំក្តៅណាស់ ដូចមេវក្តុងឡភ្លើងអ៊ីចឹង ។ ក្រោយមកស្រាប់តែត្រជាក់ស្រេងដូចទឹកកក . . . ថ្ងៃនោះខ្ញុំសន្ធប់ច្បាត់ស្មារតីក្នុងព្រៃភ្លុំ រួចលែងដឹងអ្វីទាំងអស់ ។

ស៊ីឈីន និងវុនយូ ស្ងាន់ថា រកឃើញដើមហេតុនៃជម្ងឺមាណាព ហើយក៏ត្រេកអរព្រមគ្នាជកដង្ហើមបន្ទូរច្រូចយ៉ាងវែង ។ អ្នកស្រីលួនសើចមាណាតទៀតថា :

- **កូនប្រុសអ្នកយាយកុំបារម្ភ**, មកពីកូនឈឺធ្ងន់ពេក **ទើបភ្លេច**រឿងក៏វាលតាមុនអស់លើងរីចំនឹ តែ
បន្តិចយូរទេកូនគង់នឹកឃើញឡើងវិញម្តងបង្កិចបង្កើនខាន ។

ស៊ីឈ្នានស្តីរជ្រៀបប្តេរបែរជ្រាបស្ទុបហ្លាត់ :

-ដូច្នេះលោកស្រីយាយខ្ញុំ ហើយលោកប្រុសជាឪពុកខ្ញុំមែនឬ ?

-មែនហើយកូនប្រុស ! ពុកនឹងម៉ែទាមសែងរកកូនត្រូបទិសដូចម្តេ... ទ ! ទេវតាល្អែកសក្តិសិទ្ធិ
ណាស់ ឪ្យយើងរីកាន់នឹងរីឲ្យជួបជុំគ្នាវិញបានឆាប់ឆាប់ឆាប់... តែកូនប្រុស,ម្តេចមិនហៅពុកឪ្យមកទៅ ?

ស៊ីឈ្នានបន្តដែលមានឪ្យពុកហៅនឹងគេសោះ ខាយឈឿថាប្អូកស្រីមិនទុបាត់ទេ ។ ខាយតីខ្លីរ
ម្តួយសន្ទុះទើបស្រែកហៅ :

-លោកឪពុក !

ស៊ីឈឺងញញឹមងាត់ខាយហើយប្តូបាប់ថា :

- ហៅម្តាយផងទៅ !

ទ្រង់ទេរបាញាតពីអ្នកចិត្តមែនទែន ព្រោះខាយបាណាស់ថា ម្តាយខាយបានមុខចាត់ខុសឪ្យប្អូក
ស្រីវុនស្រឡះ ។ ភាត់ចាកបាលម្តាយច្រើនឆ្នាំហើយ ដល់ពេលនេះប្រហែលមេសក់ស្តុះខ្លះ
ផងមិនមែនទៅក្តីលើបរលាងកូនវុនយូរទេ ។ ប៉ាណាទៀតម្តាយខាយបានប្តូនេះឆាប់ណាស់
ឆ្លាប់ដោះស្តីប្តូវាយតប់មាយតតប្រណី មិនមេនស្តួតបួនពាលពាក្យទន់ភ្លន់បែបនេះទេ ។ ប៉ុន្តែ
ក្រឡេកឃើញមុខវុនយូខាយមិនហ៊ានចិត្តប្តូវតែកេះ ! ប្អូកស្រីសំឡឹងមកហាត់ទន្ទឹងពាក្យផ្តែមឈ្លើម
ពីកូនសំឡាញ់, ក្អែកតាត់នេះក្រហម, ទឹកភ្នែកដក់ក្អួងរង្វិលទៅរកឡើយឆ្លើយមាលពាក្យខាយចិត្ត
ខ្លាចតិច ។ ថា:

-ម៉ែ !

ប្អូកស្រីត្រេតអណោស ប្រវាទបានាយឆ្លើយដើមត្រូវ ស្រែកតប :

-កូនសម្លាញ់ម្តាយ !

ហើយទឹកភ្នែកតិហ្លូរក្លាត់ជោកជាំ, ស៊ីឈឺងរលីងរលាងដែរ និកម្តាត់ឯងនឹ :

-ម៉ែនឹងអំពើតាមបៅកង់នឹងប៉ុន្មានដែរលកូនខែនេះបានប្រព្រឹត្តខែវភ្លើចិត្តកត និងក្តុងក្រម ឈានល្អ ត
ត្រូវស្លាប់ជាងាច់ខាត មិនត្រូវឲ្យវាជួបជុំម្តាយឪពុកឡើយ, ប៉ុន្តែប៉ៅមានផ្តើមចិត្តែក ត្រូវទៀត

Khmer Story Lovers

ចាស់ហើយមែរមកកាន់ផ្ទះល្អផ្ទះត្រង់វិញ យើងគោរលើកលែងទោសចំនែកស់ ប៉ះវាសាជាថ្នូ ដើម្បីឲ្យវាក្លាយជាមនុស្សល្អស្មោះត្រង់ក្លាហាន ព្រោះកូនខេនេះពិតជាក្លាក់ឮកមែន ។

ស៊ីឈីនិកខៀតថា :

– កូនមួយនេះហ្អាតពីឪពុកម្តាយគាំនពីតូច ; យើងឥតចង់ប្រកែកប្រកៅប៉ះវាជុំខ្លានឡើយ នេះគឺជាកំហុសយើងដែរ ... ប៉ុន្តែតូចម៉ាន់ស្មានស៊ីចាំនមូលក្លាយជាដេរដោយសារអ្នកណា ? មិនគឺដោយសារពាកូនចង្រៃនេះឬ ?

ស៊ីឈីនិតិចរណាយូរទៅ តែតែច្របូកច្របល់ក្នុងការប្តូណ៌ខ្លួនឡើង ប្តូនសប្បាយ ប្តូនចិន ប្តូនក្រួយ . . .

អ្នកស្រីវុនយូក្រខ្សែកមើលទឹកមុខស្វាម៉ី, ឃាត់យល់ចាំនអស់, ខ្លាចក្រនីស៊ីឈីនដឹកស្វាកូនខៀតក៏ប្រញាប់ពោលបន្ថែ:

–ពុកអ, កូនយី, ម៉ែឃ្លានណាស់ តួប្រញាប់ទៅរកអ្វីមកបរិភោគបន្តិចឬ ?

ពោលហើយអ្នកស្រីហួចទ្វេចៗ ហៅរេសេនិនរេសេខ្លាំក្លាម ។ ណិនរេម្ចាសេមកដល់ អ្នកស្រីហៅមាណព :

–កូនម៉ែ, មកជំរេសេជាមួយម៉ែណា ។

ជានិដង់ធ្លាំហើយ វុនយូមិនដែលសប្បាយរីករាយដូចថ្ងៃនេះទេ ។ គាត់លោតដែលលើខ្នងរេសេស្រាលស្ទើរតង្គុយពីក្រោយស៊ីឈីន, លេចសម្លស្រស់ប្រឹមប្រិយមិនចាញ់ស្រីក្រមុំឡើយ ។ ស៊ីឈីនញញឹមញញែម ឡោតដែលលើខ្នងរេសេខ្លាចញ័រណើរតង្គោះទៅផ្ទះដែរ ។

ស៊ីឈីនឮកមិនរេសេមិនហើយ, រង្គុយលើខ្នងរេសេសញ្ជឹងគិត ៨ណ្តាំងស្មារខ្លួនឯង :

– គាត់ពិតជាម្តាយយើងមែនឬ ? ចុះម៉ែមួយដែលចំញ៉ែមយើងគាំជាតូចក្មុកត្រែក្តុ ជាអ្នកណាវិញ ?

អ្នកចាំនបីធ្វើដំណើរបានប្រមាណបីរយជន៍ប្រទះកេរ្តិ៍មួយកែរផ្ទះ ។ អ្នកស្រីស្នើ :

–តួរចូលក្នុងគាស្រមនេះសំពះអ្នកតាស៊ន ។

ពោលចប់អ្នកស្រីលោតចុះពីជំនិះដើរចូលទៅ ។ ស៊ីឈីនចិនចិនស៊ីឈីនកំចូលតាមក្រោយដែរ ។ បុរសជាស្វាម៉ីខ្ចាប់ជីនិជាតរិយាមិនដែលជឿខ្មោចត្រាយចិសាចឬអាក្សអ្នកតាដូចអ្នកគុន

ខំយកចូលទៅវេ ។ ពេលនេះយើញកូនយុវុតជង្គង់សំពះអ្នកតាផ្ដាប ។ , តាត់ថែរមើលមុខស៊ី ជានបន្ដិចក៏រំភើបញាប់ញ័រដូចកវិយាផែនឹកថា :

-កូនមួយនេះមិនប្រកបដោយធម៌មែន , តែខំយាយឲ្យត្រង់ទៅយើងស្រឡាញ់វាលើសជីវិតផ្ទាល់ទៅទៀត , ប្រសិនបើមានឧរណាមកធ្វើបាបវា , យើងសុខចិត្តប្រគល់ជីវិតប្ដូរឲ្យវារស់តទៅទៀតចុះ ។ ថ្ងៃនេះយើងបានជួបវាត់ដូចជាព្រះអង្គជួយនាំផ្លូវយើងដែរ ...

ស៊ីឈ្ងើនឹកគុណអ្នកតាទៅតាក៏លុតជង្គង់ថ្វៃរកវិយាសំពះញាប់ស្មុក ។ ស៊ីជានឈរមួយកន្លែងទៅស្ងៀម , ប៉ុនយូនិងសង្ខេប :

- សូមព្រះអង្គជួយថែរក្សាកូនខ្ញុំឲ្យជាសះស្បើយពីជម្ងឺចម្លែកនេះបាំងផង ។ ខ្ញុំមនុស្សអន់ចំណេះដឹងតិចតួច ទើបវាប្រព្រឹត្តអំពើគ្មានគួរខ្លះ , ហេតុនេះខ្ញុំជាឪពុកបានតែ[illegible]បាបកម្មទាំងអស់ដំនួសកូន , ទោះឡើងភ្នំភ្លើងឬចុះក្រុងខ្លះខ្លាញ់ ក៏ខ្ញុំសុខចិត្តដែរ ឲ្យតែកូនខ្ញុំក្លាយខ្លួនជាបុរសសុភត្រង់ត្រឹមត្រូវមិនសុចរិតរស់នៅបានសុខសប្បាយរហូតទៅ ។

អ្នកស្រីរោលម្ដាយ មែន, តែស៊ីជានមានកម្លាំងជាតុប្អូកស្ដួម ក្អែកភ្ញី ត្រចៀកវែ ខុសមនុស្សធម្មតា ទើបនាយស្ដាប់បានទាំងអស់ ។ រោលមេះឈាមនាយប៉ុនតែញ្ញើលក្នុងឧក ឮកថា:

-បើគាត់មិនមែនម្ដាយបង្កើតយើងមកទេ, គាត់មិនឈឺឆ្អាលចំពោះយើងឯ, មិនប្រឡាស់ថ្នាក់ថ្នមយើងឲ្យចង់ឲ្យយើងប្រែក្លាយជាមនុស្សល្អទេ ។ ប៉ុះ ! យើងមិនត្រូវហៅគាត់ថា «ម៉ែ» តទៀតទេ, ជាកំហុសមួយធំណាស់ ។

មាណាពគិតសព្វ ។ ទៅតាន់តែអាណិតស្ដីស្រីខ្លួនឡើង ចិត្តកូនប្រុសដែលសម្លឹងក្នុងខ្លួននាយយូរហើយក៏កន្ត្រាក់ញាលញាលរលុងញាប់ញ័រនាយឲ្យសុះទៅប្រាប់ទុបក្អកស្រីវ៉ុនយូ ស្រែកហៅដោយស្មោះ :

-ម៉ែ . . . ម៉ែ . . . ពិតជាម៉ែមែនហើយ !

ឮស្រីយល់ណាស់ថាកាលមុននាយហៅមិនស្ដាប់ទេ, ឥឡូវនាយហៅម៉ែ, តាត់រំភើបចិត្តឥតឧបមាឹកគុណអ្នកតាក្នុងអស្រម ហើយស្រាប់ទុបកូនប្រុសវិញគោះបេះដូងឹកឆ្អែកសស្រាក់ :

-កូនសំឡាញ់ប្ដាយអើយ ! កូនកំសត់ណាស់ !

ស៊ីជានជាមនុស្សស្មោះត្រង់តាំងពីដំបូង ។ នាយគ្មានចេះប្រើល្បិចកិច្ចកលអ្វីទេ ។ ពេល

នេះបានស្គាល់ម្ដាយមួយ នាយមិកដល់ម្ដាយមួយទៀតដែលបីបាច់ថែរក្សានាយតាំងពីតូចមកជាងដប់ឆ្នាំហើយ, ទោះអ្នកនោះមិនស្រឡាញ់ថ្នាក់ប្ដូរដូចអ្នកស្រីវុធយ៉ូ ក៏នាយមិនអាចបំភ្លេចការរស់នៅជាមួយគ្នាដ៏តឹងតប់កម្រកន្លងមៃត្រកូលបានដែរ ។ បារម្ភតែមិនលេចច្រាំមិនបានតំណាច់ចិត្តសួរវុធយ៉ូ:

- ចុះម៉ែខ្ញុំមួយទៀតនោះយ៉ាងម៉េច ? ប្ដូរួយ....គាត់កុហកខ្ញុំ ?

វុធយ៉ូអង្អែលក្បាលនាយថ្នម ។ :

- ម្ដាយមួយនោះមានរូបរាងយ៉ាងម៉េច ? កូនរៀបរាប់ប្រាប់ម្ដាយមកមើលៈ

- គាត់...គាត់ចាស់ជាងម៉ែបន្តិច ហើយស្គាំងស្គមខ្លះ ។ គាត់ឥតដេរយូរទេ, មួយថ្ងៃ ។ គាត់ក្តៅក្រហាយ សម្ងួតសម្ងើងខ្ញុំជាញឹកញយ ។

វុធយ៉ូសួរថែម :

- គេហៅកូនថាម៉េច ? ហៅកូន ។ ដូចម៉ែដែរឬ ?

- ទេ, គាត់ហៅខ្ញុំអាឆ្កែឥតកន្ទុយ !

ស៊ីឈីងនិងវុធយ៉ូក្លាក់ដំណាលក្តា និកថា :

- ប្អូកណាមួយហាន់ហៅកូនយ៉ៈ ថាឆ្កែឥតកន្ទុយ ? អ្នកនោះពិតជាខ្លាំងនឹងប្ដីប្រមាញ់ដែរហើយ បានជារកវិធីបៀបហ្នឹង ។ ប្ដូរួយគេជាស្ត្រីនោះមែន ?

វុធយ៉ូសួរតៈ :

-ស្ត្រីនោះរាងខ្ពស់ប្រឡឹះសប្បុរសហើយពោលស៊ើបម្ដង ។ មានខួបផ្កាម៉ៃមែនទេកូន ?

ស៊ីឈីងត្រីវិស្ណាលបញ្ជាក់ភ្លាម :

-មិនមែនទេ ម៉ែខ្ញុំមានមុខធំមាត់សប្បុរសលឿនជាងនេះ ។ គាត់មិនដែលស្ងើច ហើយមិនដែលយើញថ្ពាល់ខូចទេ ។

វុធយ៉ូជាកដង្ហើមឃ្លៈ :

-ខ្ញុំ ! បើអីចឹងមិនមែនរាល់ទេ ។ មើលៈកូនប្រុស, គាលប្រុយុទ្ធគ្នាក្នុងរាងកាយប់ ម្ដាយបានរុញពុងជាវប្រុលត្រូវច្រូងកូន, តើមានរបួសប៉ុណ្ណាដែរ

-ទេ, របួសស្រាលណាស់ តែពីរបីថ្ងៃជាបាត់ទៅហើយ ។

- ចុះរត់រំដោះខ្លួនពីកណ្ដាប់ដៃប៉ាយក់ដានដោយវិធីណា ? កូនប្រុសម្ដាយពូកែអស្ចារ្យមែន!

សូម្បីអ្នកគ្រូហានទិសឧត្តរខាងក្រុមភ្នំពិតមក កំយាត់មិនដាប់ដែរ

រាល់ថានេះគោលចេញមកដើម្បីជំរុញតស្វាម៉ាថា កូនប្រុសយើងខ្វាំងពូកណាស់ ។ ស៊ីឈ្នីនិងប្រយុទ្ធជាមួយចាំយវាន់ជានក្នុងកេរ្តិ៍កញ្ចាស់រាប់រយស្នាត គាត់ស្គាល់ថ្នូរដែរអ្នកគ្រូហានទិសឧត្តរច្រើនណាស់ ។ កាលបើឮគាំយាសរសើរកូន , គាត់មិនច្រណែនទេ , តែគាត់ខ្លួនឯងដោយស្មើខ្លួនស្មោល :

-កុំសរសើរ ទាំងខ្វាំងពេក ខាំវាបានចិត្តទេ ។

ស៊ីឈានឆ្លើយថ្លង :

- ទេ, ខ្ញុំអត់ល្អបរត់ប្តូរដោះខ្លួនទេ, លោកតាមិនហ្នឹងបើមិនចឹង ? តុង ? ជួយខ្ញុំតើ ! ប្តីប្រពន្ធស៊ីឈ្នីនឮឈ្មោះចឹងមិនហ្នឹងបើកភ្លាត់ព្រឺតស្ទួរដេញដោលទៀតក្លាម ។ ——

រឿងនេះវែងឆ្ងាយណាស់, បាណាតមិនចេះរៀបរាប់ក្បោះក្បាយទេ, គាយត្រាន់តែនិយាយរឿងចឹងមិនហ្នឹងបើ និងចឹងតុងជួយនាយរត់ចេញពីកេរ្តិ៍កញ្ចាស់ ហើយចឹងមិនហ្នឹងបើចង់សម្លាប់នាយចោល តែបានចឹងតុងថៅស្រីគាត់ជួយបង្ខាំគាត់ស្ទឹតចាប់ភ្ញាំឲ្យនាយសំកាប់ការពារខ្លួន ។ ក្រោយមកចឹងតុងចាប់ចងនាយបោះក្នុងទូក . ។ ល ។ ឯកស្រីវ៉ុនយូសួរបញ្ជាក់ដើមហេតុមុនដំបូងទៀតទើបស៊ីឈានដំណាលរឿងចឹងរវាងក្មេងប៉ប្ចឹងឲ្យនាយរៀបការជាមួយចឹងតុងហើយត្រូវចាំយវាន់ជាន ហៅចាំងយប់មកគាន់ក្រុមឈានលួងវាយប្រយុទ្ធគ្នារកូតចាប់នាយនាំទៅដាប់កេរ្តិ៍កញ្ចាស់ ។

បន្តាប់មក នាយនិយាយរឿងទៅថ្លូបយាយស៊ីនិងអាប៉ូវលើទម្ងើយគាង, រឿងវាយប្រយុទ្ធជាមួយតាចឹងមិនហ្នឹងបួនលើទូក, រឿងយាយស៊ីខ្លួនាយជាសិស្សឮឮដំនាន់ចឹងពីរាងក្រុមព្រះអាទិត្យ ។ ក្រោយបំផុតនាយរំឭកក្រាប់ផុតកនិងម្តាយពីរឿងនាយឡើងលើទូកក្រុមត្រីហោះជួបសុទ្ធតែខ្មោចពពាក់ពពួន ន៍ងរឿងជួបបាងសាន៍ងចឹងលើសែងំកស្រាត្រអូបរួបសុំតែធ្វើជាបងធម៌ដើរជាមួយគ្នាទៅអុកឡុកក្រុមច្បាកដែក រហូតដល់នាយលបចូលកស្រមសាំងឈឹង លួចមាន់តាំងចំអែកគ្នា ។

បាណាតនិយាយមិនសូវច្បាស់លាស់ទេ ព្រោះនាយមិនសូវដឹងស្រាប់ ។ ប៉ុន្តែ ស៊ីឈ្នីនិងវ៉ុនយូចេះសួរបញ្ជាក់ត្រូវកន្លែងយ៉ាងប្រសប់ ទើបប្តីប្រពន្ធគាត់យល់រឿងហេតុហូរហែត្រមាំងមានការងឿងឆ្ងល់ច្រើនកន្លែងផង ។ ស៊ីឈ្នីនសួរស៊ីឈានថា :

Khmer Story Lovers

-ហេតុអ្វីឯងទៅដល់ក្រុមឈានលួ ?

- ថ្ងៃនោះខ្ញុំកំពុងហាត់ចាប់កូនចាបលើភ្នំម៉ាន ។

មាណាតមិនចេះនិយាយហូរហែតាមរឿងទេ , អស់ពីដំណាលរឿងនៅលើភ្នំម៉ាន នាយ រំឭករឿងអ្នកស្រីហុចប្រាក់ឲ្យនាយទិញទំស្បែរផ្ទះតៀមកូនកូមិហូវជាន រឿងសែយានទឹងណើមជាវស ន៍ដាវខ្មៅរបស់ស៊ីឈើនិងវ៉ុនយូ ព្រមទាំងសែយានទឹងចាប់កណ្តៀតនាយឡើងភ្នំម៉ានរលីងថ្ម។

ស៊ីឈីនិងវ៉ុនបួបំនឹកស្មានថាស្មូមដឹកខ្លាំ ដែលគេជួបលើកដំបូងទៅភូមិហូវជានជាកូនបន្តឹត សោះ ។ វ៉ុនបួស្រមៃឃើញក្មេងត្រង់ហើយសក់ក្រញាសនាថ្ងៃនោះ គាត់ក្តុកក្តួលក្នុងចិត្ត ក្លាម ។ ស៊ីឈីងសញ្ជឹងគិត :

បើកាប់ថ្ងៃខ្នៃទៅ ៗលេយើងជួបវាជាតេលវាចុះចាកភ្នំទឹកតកដែរ ម៉េចក៏ពួកទឹងនិងមិន ស្គាល់វា ?

ស៊ីឈីង គិតរួចទំតយគន់រូបកងមាណាតម្ពងទៀត ហើយនឹកស្រមៃទៅរកកូនស្មូមកខ្លាំ ដើម្បី ធៀបប្រៀបគ្នា ។ ប៉ុន្តែតេលវេលាកន្លងមកច្រើនឆ្នាំ កូនស្មូមក្លាយជាក្មេងធំម៉ាកម្ចាំងកាយ ស្តុកស្តម្ភ, ស៊ីឈីងស្រពិចស្រពិលមើលឃើញកូនស្មូមដ៏តំបន់តោកយ៉ាកសៀកពាក់យ៉ែ មុខមាត់ ប្រឡាក់សុទ្ធតែជីនិងធូលី ក៏នឹកម៉្យាងទៀតថា :

- ប្រហែលវាចុះពីភ្នំទឹកតកមកសុំពានគេអត់ទឹកដូតប្រឡាក់ប្រឡូសបែបហ្នឹង ឬមួយវាលាប មុខមាត់កុំឲ្យពួកទិនវាន់ជុងស្គាល់ ? បើខាងពីប្រពន្ធយើងវិញមើលវាមិនស្គាល់សោះទេ ព្រោះ ក្មេងផ្លាស់ប្តូរហ៊ាសណាស់ ។

បន្ទាប់ពីនោះគាត់សួរបញ្ជាក់ :

- នៅថ្ងៃដែលជួបគ្រូមាទិនវាន់ជុងនៅភូមិហូវជាន, តើកូនខ្លាចទេ ?

អ្នកស្រីវ៉ុនយូមិនចង់រំឭករឿងណាខាត់ចង់ងឹងក្រមភ្នំទឹកតកទេ, ពេលនេះឮស្វាមីសួរជ្រុលទៅ ហើយគាត់មិនអាចយាត់ឃាំងបានគ្រាន់តែចង់ចិញ្ចឹមខ្លាចកូនប្រុសនិយាយទុសធ្ងន់ម៉ាឲ្យហ្នាមីរឹង ក្រោធ ប៉ុណ្ណោះ ។ ស៊ីដានតបថា :

- ទិនវាន់ជុងជាគ្រូមាខ្ញុំឬ ? ថ្ងៃនោះខ្ញុំឥតដឹងថាគាត់ចង់ចាប់ខ្ញុំទេ, ហើយខ្ញុំឥតខ្លាចឡើយ

ស៊ីឈីងសួរដដែល :

-តាលណោះកូនមិនដឹងពួកគេចង់ចាប់កូនមែនឬ ? ... ...ប្រុសពិតជាមិនស្គាល់ទិនភាពនុងជាគ្រូមាវែរ ?

ស៊ីដានគ្រីក្បាល :

-ខ្ញុំមិនដឹងសោះហើយ ។

រុនយូយើញចំកម្មុខស្វាមីប្រប្រួល តាត់ជឹងឡាបំថាស៊ីឈឹងកំពុងខឹងមឹងកូន តែតាត់ខំរត់ ប្តោះ ហើយអ្នកប្រើជួយនិយាយថា :

-កូនប្រុសអ្នា ! មនុស្សយើងនណាបួយកំហាងកំហុសវែរ តែគេចេះកែតំលិតឲ្យសមទៀងវិញ ។ ហេតុនេះរឿងណាវែលកន្ងទៅ, អំពើណាវែលប្រព្រឹត្តខុសហួសទៅហើយ យើងត្រូវកមធ្មេក ជាយលប់ណាជាចាំបាច់ បើអាចប្តេទៅបាន ។ ពុកម៉ែស្រឡាញ់កូនស្ទើរិត, កូនមនត្រូវលាក់លៀមទេ; ប្រាប់ពុកម៉ែគាត់អស់មក ! ម៉េចលោកហ្នឹងស្រឡាញ់កូនទេ ?

ស៊ីដានផ្តេក្បាលងឹតើ :

- លោកគ្រូហ្នឹង ! គ្រូហ្នឹងណាអីទេះ ?

ខណៈខោះនាយឪពុកយើញការវែនវៃក្នុងភេទគួរសម ស៊ុំពាយឪងឹមជាយវាន់ដានបានពួកគេហ្នះហ្នឹងវាន់លីតឆ្ងាយភ្លាម:

- ចាតគ្រូហ្នឹងវាន់លីនោះឬ ? ខ្ញុំឮប៉ាស៊ុំគេនិយាយវែរតែខ្ញុំឥតស្គាល់មុខគាត់ទេ ។

ស៊ុំឈឹងបែរមើលមុខតាយាវួចសួរថែម :

- ចុះលោកតាប៉ាយ ជាអ្នកចាស់ទុំក្នុងក្រុម បានជិត្តខ្ញុំឯយ៉ាងណាវែរ ?

មាណាពគ្រីក្បាលតតាត់:

- ខេ, ខ្ញុំមិនស្គាល់លោកតាប៉ាយណាទេ, មិនវែលស្គាល់ទេ ។

ស៊ុំឈឹងនិងរុនយូសាកសួរនាយអំពីព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយលើភ្លុំចំកកទៀត តែមាណាពឥតដឹងអ្វីមាល់តែសោះ ។ លុះសួរអស់ចិត្តអស់ចង់ទើបរុនយូបញ្ចេញយោបល់:

-បងយើង, ជម្ងឺនេះប្រហែលចាប់ផ្តើមតាំងពីពេលខោះមកមែនទេ ?

ស៊ុំ:ឈឹងគ្រាន់តែងឹកក្បាល ព្រោះអ្នកចាំងពីយល់ដូចគ្នាថាកាលកូនប្រុសជុងយីរត់ចុះពីភ្នំចំកកភ្ល ឯងត្រូវក្រោធនឹងក្រុមនេះណាស់ម្ល៉ោះហើយក្រែងតយរំដើបរំផ្លុសពេកវាត់ជួលត្រូវបួសធ្ងន់នៅភ្នំចំកក

នោះផងក៏មិនដឹង ។ ព្រោះហេតុនេះបានជាភ្លេចអតីតកាលកន្លងទៅ ។ ម្យ៉ាងទៀតវាបាន
និយាយថាឈឺម្ដងរក្ដាម្ដងត្រជាក់នៅក្នុងម៉ាងនិងខ្លាំងក្រមណាឥឡូ ។ ដូច្នេះប្រាកដជាជម្ងឺនេះកាត
ស្លាកខ្លួនប្រាណវាយូរឆ្នាំហើយ !

វុនយូសួរដេញដោលនាយតើរឿងផ្សេងៗដែលកើតមានឡើងក្នុងវ័យកុមារ ប៉ុន្តែនិយាយចុះនិយាយ
ឡើងមាណាតគ្មានដឹងរឿងអ្វីប្លែកក្រៅពីដើរលេងក្នុងព្រៃភ្នំ ចាប់សត្វព្រៃមកចំអិនឲ្យម៉ែបរិភោគប៉ុណ្ណោះ
នាយគ្មានអនុស្សាវរីយ៍ណាប្លែកគួរចាប់ការម្ចាស់សោះ ។ ស៊ីឈឺនសួរ :

-កូនយី ! មានរឿងមួយសំខាន់ណាស់ថ្មមាំងពាក់ពន្ធដល់អាយុដ៏វែងកូនទៀត តើកូនបានហាត់
រៀនស្នៀតគុនជាវាងក្រមក្ដុំទឹកកកដល់ត្រមណាហើយ ?

ស៊ីផងានស្រឡាំងកាំងមួយស្របក់ទើបឆ្លើយ :

- កាលលោកគ្រូប៉ាយចាប់ខ្ញុំទៅឈប់ក្នុងកេរ៉កភ្នំសោះនោះខ្ញុំបានសម្លឹងមើលបងប្អូនគាត់សាកល្បងថ្មី
ដៃគ្នាខ្ញុំចាំបានខ្លះដែរ ។ កាលណោះពួកគាត់ខឹងនឹងខ្ញុំណាស់ចង់សម្លាប់ខ្ញុំចោល ។ អ៊ីពុក,
លោកគ្រូប៉ាយចេះតែចោទប្រកាន់ថាខ្ញុំជាសិស្សក្ដុំទឹកកក, តើមកពីហេតុអី ? នៅលើដីនខ្ញុំមាន
ស្នាមជាវផ្កាទឹកកកបេះគាត់មែន ។

ស៊ីឈឺនមិនឆ្លើយថែរទៅពិគ្រោះជាមួយភរិយា :

- អូនយ, បងចង់សាកល្បងស្នៀតគុនជាវរបស់វាម្ដងទៀត ។

គាត់ដកជាវចេញមកហើយប្រាប់មាណាត:

- កូនប្រើតែគុនជាវាងក្ដុំទឹកកកបានហើយ , កុំលាក់ឲ្យសោះណា !

វុនយូប្រគល់ជាវឲ្យកូនហើយញញឹមលើកទឹកចិត្តនាយ ។ ស៊ីឈឺនព្រាងជាវសន្សឹមៗចាក
ទៅមុខ , មាណាតលើកជាវរងាម ។ នេះជាស្នៀតខ្សល់កំបុតក្បាលបេះក្រមក្ដុំទឹកកកតែ
មាណាតសំដែងមិនបានត្រឹមត្រូវថ្មមាំងខ្លះទាតច្រើនដំណាក់ណាស់ ។ ស៊ីឈឺនជ្រួញចិញ្ចើមមិន
ពុកឲ្យថ្លៃកាវុធប៉ះគ្នាទេ , គាត់ប្រៃស្នៀតមួយទៀតត្រមាំងស្រែកព្រឺក :

- កូនវាយសងវិញមក , កុំញញើត !

ស៊ីផងានឆ្លើយថា ! ហើយលើកជាវចាក់សងវិញ តាមស្នៀតគុនកាំបិតនៃក្រមព្រះអាទិត្យ
ស៊ីឈឺនលាស់ជាវត្រូវចាក់ធ្វេងចាក់ស្លាំកាន់តែញាប់ឡើង ។ ដោយនឹកក្នុងចិត្តថា :

- កូនខ្ញុំនេះឆ្នាតវាងវៃយ៉ាងណាក៏មិនអាចប្រកបញ្ហាតយើងបានដែរ ។ . មនុស្សយើង . តែ
ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពអាសន្នហើយ គេមិនអាចសំដែងស្មៀតគុនក្លែងក្លាយបានទេ ចេះមួយណា
គោងបញ្ចេញមួយហ្នឹង មកការពារជាជាច់ខាត .

មិនយូរប៉ុន្មានស៊ីឈីងមានទុកាសចាត់តម្រង់ជីពចរសំខាន់របស់មាណពយ៉ាងហ៊ាស ។ ស៊ីផងាន
ភ្ញាក់ព័យមួយខណៈ ហើយបញ្ចេញស្មៀតចម្លែកដែលបានស្រាវជ្រាវហាត់រៀនខ្លួនឯង លើគោះផ្សងខ្មៅ
មកកាត់ងក្លាម ។ ស្មៀតនេះខុសប្លែកពីស្មៀតគុនជាងនិងស្មៀតគុនកាំបិត ដែលនាយចញ្ចេញមក
ប្រើដោយស្ងួយប្រវត្តិ ដើម្បីចៀសវាងនគ្រោះថ្នាក់ ។ ស៊ីឈីងត្រូវងាវាយសំរុកកាន់តែញាប់ឡើង ។

ឥតិ ២៧

ឧលឧបាយដ៏សំខាន់

ក្នុងទុកាសប្រយុទ្ធនេះ បើស៊ីឈីងមិនទុកវាក់ស៊ីផងាងជាកូនបង្កើត គាត់អាចប្រហារជីវិតនាយ
ដោយចាក់ទម្លុះទ្រូងក្នុងស្មៀតទីដប់មួយ ។ ដល់ស្មៀតទីម្ភៃបីគាត់ការចាប់ជាចំក្បាលនាយមួយ
ចំហៀងទៀត ។ ក្នុងស្មៀតទីម្ភៃប្រាំបីមាណពទុកជាទ្រោះគ្រប់ច្រកឲ្យគាត់ចាក់ទ្រូង, គោះ, ក្លាមង
ដើងបានតាមត្រូវការ ។ ស៊ីឈីងក្លេបចំត្តណាស់ តែមានើចេះកិយាដោយត្រីក្បាលហើយពុញជាវចង្អុល
គោះនាយក្លាម ។ មាណពភ្ញាក់ក្រញ្ជើលើកងាវត្រង់សលាម់ផាង !

ស៊ីឈីងបែតងាវបាត់ពីដៃហើយថបជង្លឹម ហាក់ថយក្រោយបួនប្រាំជំហានទំកំចប់ខ្លួនបានឧងឹង ។
មាណពស្រែកសួន:

- ពុក . . . ពុកមើចទៀហើយ ?

នាយត្រង់ងាវចោលស្ទុះទៀជួយចប់ឪពុកតែស៊ីឈីងកដៃមិនឲ្យនាយចូលទៀជិតទេ ព្រោះ
គាត់វិលមុខនឹងជាតិពិសកំណាច ទំអត់ជង្លឹមមានមិនឲ្យសន្ទុះប៉ាត់ស្មារតី ។

ពុនយូរភ័យស្ងាំងមុខ ប្រញាប់ហក់ទៀជួយចប់ស្វាមីហើយងាកបន្ទោសកូន :

-ពុកគ្រានតែសាកល្បងចង់ស្គាល់តម្រិះកូន មើចក៏លេងធ្ងន់ដៃម្ល៉ះ ?

ស៊ីផងានភិតភ័យណាស់តបថាងអោក់អួល: .

- ពុក... គឺកំហុសខ្ញុំទេ ... ពុក ! ពុកមានរបួសដោយសារកូនឬ ?

ស៊ុំឈឺនវ៉ាគើបចំត្តដោយឃើញនាយខេណ្ឌធ្លាលដូច្នេះក៏សើចញញឹមសម្រួលផង្អើម ប្រពន្ធស្ទាក់ស្ទើរ
– មិនអីទេ ។ អូនយូ កុំបន្ទោសកូនអី ! កូនយើងពិតជាឥតបានហាត់រៀនគុនជាវគ្រប់ជំពូក
ចិត្តកក់មែនត្រោះបើវាអាចបង្ហាញស្នៀតជក្ខុនថយបានវាមិនហ៊ានធ្វើផ្តេសផ្តាសជាមួយឥពុកទេ
កូននេះមានកម្លាំងជាតុស្តុកស្តម្ភណាស់ មិនដែលមានអ្នកណាធ្វើបានដូចវាមកប្រៀបផ្ទឹមបានទេ ។
ស៊ុំឈឺនមិនដែលអួតសរសើរអ្នកក្លាហានដំនាន់ក្រោយមួយណាទេ, ពេលនេះគាត់អួតសរសើរ
ចំលើកូនប្រុសបង្កើតបណ្តាលឲ្យអ្នកស្រីកែមុខឆ្ងល់ឆ្ងាយផ្សួយឲ្យយោបល់ :
– កម្លាំងក្រើនលើសគេមែនតែយុទ្ធសិល្បៈខ្ចីណាស់, បងជាឪពុកត្រូវប៉ើលតប្រែតម្រង់កូនផង ។
ប៊ុឈឺនញញឹមតបវិញ :
– កាលខ្មៅឯកេងកញ្ជាស់ខោះអូនបានបង្ហាត់បង្ហាញវាម្តងរួចហើយតើ ! មើលៗទៅវៀនប្រយៅ
កូនទិលខួចមួយនេះខ្ញុំជាឪពុកមិនប្រសប់ដូចម៉ែវាទេ ។
អ្នកស្រីពោលតំឆញញឹម :
–ដល្អវាឪពុកនិងកូនបែបឃ្លានណាស់ហើយ, យើងទៅកេហូបបាយសិន ។
អ្នកតំឆប៉ាងដំណើរដល់ទីផ្សារចូលក្នុងហាងទំនួលបានបាយ ។ អ្នកស្រីសប្បាយចិត្តពេក
ហូបបាយច្រើនលើសសព្វមួយដង ។ លុះបរិភោគផ្តែតស្តប់ស្តល់ហើយអ្នកតំឆប៉ាងដំណើរ
តម្រង់ត្រែកុំស្ងាត់ឆ្ងាយពីទីប្រជុំជនដើម្បីឆ្លៀតពេលពន្យល់កូនអំពីទ្រឹស្តីនៃយុទ្ធសិល្បៈ ។
ស៊ុំឪជានវ៉ៃទ្វាតមួយផ្នែកដែរ មិនមែនលង់សព្វជាតិទេ, ប៉ុន្តែលុះមកហើយនាយជួបប្រឈុនតែជាមួយអ្នកក្លាហានល្បីល្បាញ ហើយពេលនេះបានអ្នកតូចកែគុនជាវរបៀបស៊ុំឈឺនពន្យល់ណែនាំទៀត នាយយល់ច្បាស់ឥតចន្ទោះឡើយ ។
តិតការចង់ចេះយុទ្ធសិល្បៈនាយទេ, តំបាកត្រង់ប្រមូលកម្លាំងជាតុបញ្ចូលតាមការណែនាំប៉ុណ្ណោះ ។ ឯមនុស្សណាដែលហាត់រំផ្លាគុនតាំងពីតូច តែគេផ្តើមហាត់រំចាប់ពីកម្លាំងជាតុបានឯង ។ កាលបើមានកម្លាំងស្តុកស្តម្ភ, ស្នៀតអ្វីក៏អាចប៉ះដៀងបានដែរ ។
ស៊ុំឪជានមានកម្លាំងជាតុស្រាប់នាយត្រូវការតែពាក្យពន្យល់ថែមនិងការកែសោធន៍ ក្នុងពិតប្រាកដប៉ុណ្ណោះ ។
ស៊ុំឈឺននិងវ៉ៃនយូ ជាក់វេនគ្នាសាកល្បងគុនជាវជាមួយស៊ុំឪជាន ។ កាលណាឃើញ

Khmer Story Lovers

កំហុស គាត់ពន្យល់ហើយតែគម្រូវភ្លាម ឃើញថាហាត់រៀបនេះធាប់យល់ដាងការសាកល្បង្ខ្លួនឯងស្វាត់ស្ទឹមក្នុងពេលកញ្ចាស់ឆ្ងាយណាស់ ។

តាំងពីព្រលឹមរលត់ព្រលប់មាណពហាត់ហើយសាកល្បងឥតឈប់ឈរ ដូចជាគ្មានឿយហត់បន្តិចសោះ, មុខមិនក្រហម, ដង្ហើមមិនញាប់, កាយវិការហាស្រហួនដដែល ។ ដូយទៅវិញស៊ីឈ្នះនិងវុនយូផ្ទាស់វេនគ្នាម្ដងបែកញើសនៅយ៉ៃ ។

ក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរប្រាំបីថ្ងៃកន្លងមកនេះ, អ្នកចាំដបីរស់ក្នុងដីវិភាគហាត់ហ្វឹកហ្វឺននិងសាកល្បងគុនវិជ្ជាសុទ្ធសាធ ។ ស៊ីផងមេះចាំស្ទឹតគុនដែលមុតុកម្ដាយបង្ហាត់ចាំងអស់គ្មានសល់។ យុទ្ធសិល្បៈគុនជារបស់ម្ចាស់ភូមិបាន្ទាយស្ទឹ មានឈ្មោះល្បីល្បាញស្រាប់ ត្រូវនឹងកម្លាំងកាយមាណពស្ដុកស្ដម្ភទៀត អាចចាត់ទុកឬហាយបានថា បើមួយប្រឈមនឹងមួយដងប្ដូចដូចមិនហួសបី មាណពអាចវាយឈ្នះឬចប់ទល់ស្មើដែ ។

ក្រៅពីពេលចរិះគោតបាយ, មុតុកម្ដាយតែងសាកសួរកូនពីរឿងដែលកន្លងទៅ ទ្រាំថ្នាំឲ្យកូនខឹកឃើញអតីតកាល ។

ប៉ុន្តែគួរឆ្ងល់ណាស់, ស៊ីផងនេះចង់ដំណាលរឿងក៏រសត្រង់ តាំងពីរឿងតំបុកតំប៉ុកដល់រឿងធំបានយ៉ាងក្បោះក្បាយ, តែបើមុតុកម្ដាយរំភុកឬរឿងហេតុខាត់ចង់នឹងភូមិភាគបាន្ទាយស្ទឹ ឬរឿងហាត់រៀនគុនជារនៅលើភ្នំទឹកកក គាយមិនចាំងឆ្ងើយសៃងឬតែម្ដង ។

រសៀលនេះគេហាត់យុទ្ធសិល្បៈនិងសាកល្បងដូចធម្មតា ។ បន្ទាប់មកគេបញ្ចូលគ្នាឈប់សំរាកក្រោមម្លប់ឈើ, សំណេះសំណាលលេង ។ ស្ត្រីវុនយូរើសមែកឈើសរសេរគួរលើដីថា "យុត្តិធម៌ត្រឹមត្រូវ" ហើយសួរកូន:

-កូនទៅចាំអក្សរនេះទេ ?

ស៊ីផងនត្រវិក្បាល:

-ខ្ញុំមិនចេះអក្សរទេ ។

ប្ដីប្រពន្ធស៊ីឈ្នះភ្ញាក់ព្រឺតនឹងចម្ងើយនេះព្រោះគាត់ចង្អុលកូនទៅរៀនយុទ្ធសិល្បៈលើភ្នំទឹកកក អ្នកស្រីបានបង្រៀនអក្សរកូនដងតួយភាន់ភ្ន ឥតមើលឆ្ងល់ណាព្រោះចាត់ដដែល កុំថារៀបរាប់ប្រាប់អក្សរឬមាត់ ។ ម្យ៉ាងទៀតលោកប៉ាយដីចាយដាត្រកិត្តិយសនិងដានាយក្រុមភ្នំទឹកកក ចេះដឹងក្រៀវ

ណាស់ , សិស្សគាត់រូបណាក៏ចេះដឹង ខាងផ្នែកភាសាស្រុកដែរ ។ កាលបញ្ជូនកូនទៅហាត់រៀននោះ ស៊ីឈីងមានប្រាថ្នាចង់ឲ្យគេគ្រូបង្រៀនកូនខាងផ្នែកអក្សរសាស្ត្រផង តែហ៊ុនវាន់លី ពោលតំឆ្លើយថា :

- មិនបាច់ទេ, ប្អូនស្រីប៉ាយជាន់សិក្ខាកុងត្រូមតុំចំកកស្រាប់, អាចបង្រៀនក្មេងនេះបានល្អលើសគ្រូមកពីក្រៅទៅទៀត ។

ហេតុអ្វីពេលនេះស៊ីឈីងនៅពោលថា នាយមិនចេះអក្សរ ? ឯពាក្យ « ប្រត្តិធម៌ត្រឹមត្រូវ » ជាអក្សរធំ ។ សរសេរលើបន្ទះក្តារជាក់ចំកណ្តាលក្នុងបន្ទប់រៀនស៊ីឈីងស្គាល់ផ្ទាល់អ្នកគ្រូហានមួយរូបប្រគល់ឲ្យប្តីប្រពន្ធស៊ីឈីងជាអនុស្សាវរីយ៍ ។ ពាក្យស្លោកនេះមានន័យតំកុំអាចពំនឹងឡាយណាដែលស្គាល់ប្តីប្រពន្ធស៊ីឈីងថាពីនាក់នេះតែងជួយរកយុត្តិធម៌ឲ្យជនខ្មែរឡាយជាមិនខាន ។

អ្នកស្រីសរសេរអក្សរប្អូនម៉ាត់នេះ ដោយដឿងអាថ្ងៃថាកូនប្រុសច្បាប់ត់លេងក្នុងភូមិយើញផ្ទាកជ័យនេះ ស៊ីតក្តែកទៅហើយចោះប៊ីយ៉ាំងណាក៏នាយរកឃើញរូបភាពបន្ទះក្តារដ៏ធំអក្សរដែរ ។ ពេលនេះមាណាពង្រើយថាមិនចេះអក្សរគាត់ជាអ្នកណោះ ដល្អីងសួរមិនរៀបមិនរើលរាំ ក្រែចអ័ក្ក ក្រែចម្ល៉ះ ? គាត់សរសេរអក្សរមួយទៀតសួរ:

- ចុះកូនចេះអានអក្សរនេះទេ ?

ស៊ីឈានគ្រវីក្បាល:

- អក្សរអីក៏ខ្ញុំមិនចេះដែរ ព្រោះខ្ញុំមិនដែលរៀន ។

ម្តងនេះអ្នកស្រីសម្រក់ទឹកភ្នែកតក់ៗឥតឈប់ស្តី ។ ស៊ីឈីងគ្រាប់កូនថា:

-កូនយី, ទៅសម្រាកខាងណោះចុះ !

ស៊ីឈានធ្វើយបាទ ហើយគាន់ជាវៀតហាត់ហ៊ឹកហ៊ឺនក្តក់ឯង ។ ស៊ីយើងពោលលួងលោមភរិយា:

-អូនយ៉ូ, កូនយើងមានជម្ងឺធ្ងន់យ៉ាងនេះមិនដាយជាក្នុងពេលឆាប់ៗទេ ។

គាត់ឈប់មួយសន្ទុះទើបពោលបន្ត:

- ម៉្យាងទៀតបងយល់ថា ថើរាក្មេងរឿងៗសាស់ក៏ល្អម៉្យាងដែរ ។ , កូនគេនិលខ្លួចពោះ ខ្លួនចង់ឲ្យគាស្លៀកស្លៀកហើយស្មោះត្រង់ស្តុតបូតដូចសព្វថ្ងៃល្អជាងណា ! បងយល់ថាការថ្នាក់ប្តូរថែមនេះ

ផ្តល់ប្រយោជន៍ឲ្យយើងប្រើនណាស់ ។

វុនយូតិចារណាចុះឡើងយល់ស្របតាមស្វាមីទើបបែរជារកយវិញ និយាយថា :

-មិនចេះអក្សរមានខាសខុសអី ? គ្រាន់តែចាប់បង្រៀនវាសាជាថ្មីវាចេះទៅហើយ !

អ្នកស្រីមឹកជល់ពេលបង្ហាត់អក្សរកូនគាំងពីតូចក្មេងលំនៅឯវាន់សាន់ស្ទឹ គាត់រកយរំតើបចំណាស់ពេលនេះកូនធំពេញបួបឆ្នាំរកយុម្តងធ្លាក់គាត់ទៅជាត់ខុសជាកូនប្រុសពន្លឹកដែរ ។ យើញកូនល្ងង់អ្នកស្រីតែងប្រឡាញ់ហើយអាណិតខ្លួនឯងចង់ហ្វាក់ថ្នមដូចគាលនៅពីតូច ។

ចន្ធាប់មកស៊ីឈ័ងពោលទៀត :

-មានការមួយដែលបងនឹកមិនលេចសោះគឺវាមិនត្រូលឹងនេះ ហាក់ដូចជាប់ផ្តើមញ៉ាំញ៉ីកូនយើងតាំងពីចុះចាកភ្នំទឹកកកមកម៉្លេះ ។ ឯណាវាឈឺគ្រុនក្តៅងងឹតត្រជាក់ងងឹនោះប្រហែលជាមិនមែនធ្ងន់ធ្ងរឡើងធ្វើខ្លួនវាថែមមួយកំរិតទៀតប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ . . . តែ . . .

អ្នកស្រីសួរទាំងអន្ទះអន្ទែង :

- តែយ៉ាងម៉េច ? ចង់នៅធ្វេសរឿងអីទៀតឬ ?

- ហ្នឹងហើយ ។ កូនយើងគ្រាប់យើងថាវាប់ចេះអក្សរទេ ឯឃុំទួលល្វាះរបស់វាយើងឃើញផ្ទាល់ភ្នែកហើយ , រាត់ខ្មាស់ណាស់ ។ គិតទៅកូនយើងមានតែតម្លាំងណាតុមួយមុខគត់ , វាខ្វិះចាំងគលល្បិចខ្វះទាំងការពិសោធន៍ ... រីក្រុមឈានលួចានសមាជិកច្រើន , មានលក្ខៈល្បីរន្ធឹក្បាលតិចតួនចំនួនគ្រាំពីរគ្រាំបីផ្លាំដែរ ម្តេចក៏ .. ម្តេច ..

វុនយូរឹកក្បាលមួយ ។ :

- មែនពេកើយ , ម៉េចក្លួតគេលើកកូនយើងជាសេនធ្វើដល់ទៅនាយក្រុម ?

ស៊ីឈ័ងសញ្ញឹងគិតមួយសន្ទុះទើបពោលបន្ត:

- ថ្ងៃមួយយើងឮអ្នកភូមាហានប៊ីរូបនៃរំបន់ខាងកើតនិយាយថា ស៊ីវិជានាយក្រុមឈានលួងោះជាជនឈ្មោកកាមតណ្ហាណាស់ ថែមទាំងសម្បារល្បីចកំចួតលនឹងមានកំរិតយុទ្ធសិល្បៈខ្ពង់ខ្ពស់ដង ។ តែគេថាគ្មានអ្នកណាស្គាល់ប្រវត្តិនាយក្រុមឈានលួឡើយ, ក្រោយមកឮថាសិស្សភ្នំទឹកកកម្នាក់ឈ្មោះហ្គាន់ជីលបស៊ើបការណ៍នៅក្រុមឈានលួឃើញនាយក្រុមគេ ជាស៊ីវិជនយើសិស្សភ្នំទឹកកក ដែលលួចរត់ទៅវិញ ។ ព្រោះហេតុនោះបានជាសិស្សភ្នំទឹកកកលើកតួគ្នាទៅ

Khmer Story Lovers

រកនាយក្រុមឈានលួងផ្ទះបញ្ជ័ ។ ពេលនេះបើពិចារណាឲ្យដិតដល់ឃើញថាដំណើរភ្លឺនុ៎ងនឹងស៊ីមិនដឹងសំដីកូនយើងសោះ ។

អ្នកស្រីជ្រួញចំរ៉ៅមុសញឹងគិត:

-កាលណោះយើងស្គាល់តែកូនយើងថាក្មេងខ្លះ ហើយបេះបិទាយុខ្លួនសិល្បៈខ្ញុំងតូចតែលួមធ្វើនាយក្រុមទើបយើងមិនសង្ឃឹមច្រើនតែជួយរកមធ្យោបាយឲ្យគាត់ចង្អុលពីកណ្តាប់ដៃសិស្សក្តីចឹកកក ។ លុះឃើញប្អូកគាត់ធំអាកប្បកិរិយាសំដីសំរៀវាពេលនេះទើប... (អ្នកស្រីស្រែកស្ងួរខ្លាំង។) បងឈឺងគ្រូពេទ្យដែរតើតត្រកូលតែងាជាជនខ្លាំងតូចតែហើយឆ្នាតវៃយ៉ាងណាដែរ ?

សម្តេងអ្នកស្រីទៀងក៏រឹងទុំសធម្មតា ហាក់តិយខ្លាចអ្វីមួយ ។ ើបើងក្រពាត់ដៃដើរចុះដើរទៀងក្រោមមួយរំលើ អ៊ូតែម្តាក់ឯង .

- លើកវាឲ្យធ្វើនាយក្រុមដើម្បីអ្វី ? ដើម្បីអ្វី ?....

ស្រាប់តែគាត់ក្លាក់ស្ងៀតតិ ស្ងាត់គំនិតផ្សុំផ្សុំរឿងហេតុទាំងអស់បញ្ចាលគ្នា តើតជារូបភាពមួយគួរឲ្យតិយខ្លាច រហូតមនហ៊ានហាមាត់ច្រាប់ប្រាន្ន ។ គាត់ដើរវិលវល់ចុះឡើងចិនហេតុផលសព្វគ្រប់ នៅតែឃើញជាដែល ទើបរើបមុខមើលប្តីម្តងទៀតឃើញអ្នកស្រីតាមសម្លឹងគាត់ឥតដាក់ភ្នែក, លុះហ៊ានគ្នា ភ្នែកទាំងបួនបញ្ចេញរស្មីមិត្តរួមឲ្យតក់ស្លុត ...

មួយសន្ទុះគេង៉ុះសម្រែកព្រមគ្នា :

- បញ្ជាមរណៈ !

វាចាដ៏តក់ស្លុតនេះលាន់ឡើងកងរំពង, សុទ្ធតែមនៅលាយរាំមោនក៏ស្ងាប់ពុចស្ងាត់ដែរ ។ នាយដើរបកវិញ្ញបួរទាំងបារម្ភ :

- ពុក.. ម៉ែ...បញ្ជាមរណៈជាអ្វីទៅ ? ខ្ញុំស្តាប់ក្រមច្បាស់តែរំពុកឈ្មោះនេះដែរ, ពួកឥស្សរកស្រមៃឆ្លងកំនិយាយរឿងនេះទៀត !

ស៊ីឈឺងមិនធ្វើយមែរជាសួរវិញ :

-កាលចាស់ទាន់ឆ្លើយមែសុំឯងធ្វើប្អូនធម៌នោះ តែស្គាល់កូនជានាយក្រុមឈានលួរហើយ[illegible]

-ពួកនោះឥតនិយាយ, ច្រវែកលមមាំងទេ ។

ស៊ីឈឺងសួរតទៅទៀត:

-កាលពួកគេក្តាល់ផឹកស្រាពិសេរនាំះ អឿនវ៉ាយ៉ាងណាខ្លះ, កូនចិយាយប្រាប់ពុកឲ្យបានច្បាស់មើល៍ ?

ស៊ីផនសួរចាំដើរឿងទូល.

-អូ! ជាស្រាពិសេសមែនឬ ? ម៉េចខ្ញុំគ្មានឮសោះ ?

ខ្យល់ណាលរឿង ផ្លូវបានដើរ ... ការពិតមែនល់បង់ ...

ស៊ីឈ័សម្ងំស្តាប់យ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់រហូតបានដើរប្រាប់មាណាថា :

- កូនយី, មានរឿងមួយវែងពុកត្រូវនិយាយប្រាប់កូនឲ្យដឹងច្បាស់, ប៉ុន្តែកូនកុំតក់ស្លុតណោ. មិនមានហួសពេលទេ ។

គាត់ឈប់ផ្អាកមួយភ្លែតទើបបន្ត

- ប្រហែលសាមសិបឆ្នាំមុននេះ អ្នកដឹកនាំក្រុមបក្សជាច្រើនបានទទួលសេចក្តីអញ្ជើញទៅកាន់ឡដ្ឋមុក្ខដ៏ទន្ទេញណាំមែរដើម្បីចូលរួមពិធីដង្ហែរលៀងជាមួយតួពិត.....

ស៊ីផនដឹកក្បាល :

- ហ្នឹងហើយ ! ឲ្យតែពុកឈ្លោះជាមួយតួពិតអ្នកណាក៏ភ័យស្លុតដែរ, តើមកពីហេតុអី ?

- មែន ! អ្នកដឹកនាំក្រុមបក្សសំម័យគោះសុទ្ធតែជាអ្នកអាចក្លាហានណាស់ មិនសមនឹងទទួលឋានបញ្ជាភ័យ

ស៊ីផនសួរកាត់ :

- ផ្ទាកបញ្ជាជាអ្វីតស្ពាន់តាំងខ្លោះឬ ?

-ហ៊ឹងរកើយ, ជាផ្ទាកស្ពាន់ដែលកូនយកពីត្រឹមវាស៊ីខ្លោះណា ! ផ្ទាកមួយមានធ្លាក់រូបមុខមុស្សជ្រើសតែត្រហាញ ជាមួយទៀតរូបមុខមនុស្សក្លែងយោរយៅ, ឯសេនាដែលយកផ្ទាកស្ពាន់មកឲ្យគេវាយវាយតម្លៃជាតំលៃមួយស្គម ។

មាណាសួរបញ្ជាក់ :

-ជាយ៉ាងវាន ?

នាយសួរដូច្នេះព្រោះយល់ថាសេចក្តីពិតមានន័យដូចម្តេច ម៉េចក៏ស៊ីឈ័ជាយ៉ាងវាន ?

Khmer Story Lovers

(នៅមានត)